

Τὰ πλαδαρά μελαψά της κρέατα φαίνεται πώς κεντοῦν τὸν πόθο σὲ πλῆθος ἀπὸ πελάτες κι ἡ σειρὰ τῶν ἀσπρων δοντιῶν της, ποὺ ἀφί-
νουν κάποτε νὰ ξανοίγονται τὰ μελιτζανένια της, πρισιμένα της χεῖλια,
μαγεύουν καὶ τοὺς πιὸ μερακλήδες.

Ζυγιάζει τ' ἀσπράδια τῶν ματιῶν της καὶ θωρώντας μας χαῦνα
μᾶς προσκαλεῖ στὴ λυπαρή τῆς γλῶσσα κι δλο χαϊδεύει ἠδονικά μὲ
τ' ἀρκουθήσια χέρια της τὸ στρογγυλὸ χαλκᾶ, ποὺ εἶνε περασμένος
ἀπὸ τὸ μεσόφραγμα τῆς πλατικομένης μύτης της σὰν σύμβολο τῆς
αἰώνιας βαρβαρότητας ἐνῶ ἡ παραφέντισσα τῆς τρώγλης φουμέρνει
στὴ γωνιά τὸ ναργιλὲ της, κατσοφιασμένη καὶ δυσαρστημένη ποὺ ἡ
φημισμένη κράχτισσα ἀργεῖ νὰ καταχτήσει τίς καρδιές μας.

Ἄγναντια, στὸ μικρὸ καπνάδικο, ἕνας εὐλαθῆς φελλάχος διαβάζει,
μ' ἄλ' αὐτά, μεγαλόφωνα χ ω ρ ι α ἀπὸ τὸ ἱερὸ κοράνι, ἐνῶ ὁ καπνοπου-
λητῆς συντροφεύει τὸ διάβασμα μὲ ρυθμικὸ κούνημα τῆς κεφαλῆς, ποὺ
δὲν τὸ διακόβει κι ὅταν ἀκόμα ἐξαναγκάζεται νὰ δώσει πρᾶμα στοὺς
πελάτες καὶ νὰ μετρήσει τὸν παρᾶ.

Τάχα τὸ κάνει γιὰ νὰ διασκεδάσει τοὺς πειρασμούς του, ποὺ εἶναι
τόσοι πολλοί, μέσα σ' αὐτὰ τὰ πονηρὰ σοκάκια τῆς ζωῆς, ἔπου τὸν
ἐριξεν ἡ τύχη νὰ κερδίσει τὸ ψωμί του;

Ὅσῳ ὁ Μωάμεθ σίγουρα, δὲ θάχει καμμιά ἀφορμὴ νὰ μὲνει ἔυσα
ρστημένος, ὅταν θωρεῖ ἀπὸ τὰ οὐράνια σὲ τὶ στενὲς γωνιὲς ἐχώρεσεν
ὁ πλατὺς σὰ φορδομάνικο λόγος του.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΠΑΛΙ ΘΑ ΓΥΡΗ Ο ΗΛΙΟΣ...

Πάλι θὰ γόρη ὁ ἥλιος δάφοντας τὰ σύννεφα χρυσὰ καὶ κόκκινα,
καὶ πάλι θὰ τραθηχτοῦν τὰ βουνὰ μακριὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν τὸ μενε-
ξεδένιο τους ὕπνο.

Καὶ ὁ οὐρανός, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀντίκρου ἀπὸ τὴ γιορτὴ καὶ
τὰ χρώματα, θὰ χαμογελάσῃ πάλι μ' ἐκεῖνο τὸ φωτόχαρο χαμόγελο,
τὸ ἤρεμο καὶ διάφανο σὰν τ' ἀνάδαθα νερὰ μικροῦ λιμανιοῦ σὲ ἤρεμο
ἀπρογιάλι.

Καὶ πάλι θαρρῆ ἡ πηχτὴ ἡ νύχτα, ἡ τόσο σκοτεινὴ ὅταν κανεὶς
περιμένει μὲ λαχτάρια τὴν ἡμέρα καὶ τὸ φῶς.

Κι ἀργεῖ! ἀργεῖ νὰ περάσῃ ἡ νύχτα ὅταν εἶναι μονάχος κανεὶς καὶ
περιμένει

Και έρχεται ή αύγή με τις μυρωδιές και με τις γλύκες της, και ή ψυχή είναι πάλι γεμάτη από χρώματα κι από άνοιξη.

Και γελάει στο χάδι του μυρωμένου άγέρα. Και περιπαίζει την άγωνία της νύχτας.

Κι έτσι είναι όταν είναι κανείς νέος και νιώθει τὸ δυνατό χτύπο της ζωής μέσα στις φλέβες του, πρωτ' πρωτ', μόλις χυθῆ τὸ φῶς του ήλιου, πριν ακόμα προφτάσει ή νύχτα ν' αποτραθήξει τὰ μαδιά της πέπλα απ' όλες τις κρυφές κι απόμυρες χαράδες.

Κι έτσι είναι όταν αρχίζει ή μέρα!

Ή μεγάλη, γιορτερή μέρα του Έρχομου.

Και διάζεται, διάζεται κανείς, μήπως δὲν προφτάσει νὰ στολιστῆ για τῆ χαρά.

Γιατί σήμερα είναι ή μέρα του Έρχομου.

Θαρθῆ νὰ ζεστάνη τὰ παγωμένα χέρια.

Θαρθῆ νὰ πῆ « Ἄργησα πολὺ μικρό μου ; »

Όμως . . θα γύρη πάλι τὸ βράδυ ὁ ήλιος βάφοντας τὰ σύννεφα χρυσά και κόκκινα, και πάλι θα τραθηχτούν τὰ βουνά μακριά για νὰ κοιμηθοῦν τὸ μενεξεδένιο τους τὸν ὕπνο . . .

Και πάλι θαρθῆ ή πηχτή ή νύχτα.

Και ή ψυχή θα είναι σὲν ἔρημο νεκροταφείο και δὲ θα πιστεύη πια σὲ τίποτα . . . Γιατί έτσι είναι όταν είναι κανείς νέος, και νιώθει τὸ δυνατό χτύπο της ζωής μέσα στις φλέβες του, και περιμένει με λαχάρα και και με τὴν ψυχή στα χείλια . . . Μέρες και νύχτες.

Πρέπει νὰ είναι κανείς νέος για νὰ νιώθει τὴν ψυχή του σὲν ἔρημο νεκροταφείο, τὸ βράδι μιᾶς μέρας ποὺ πίστεψε και ποὺ ὁμως δὲ δῆκε ἀληθινῆ.